

— "Ω! διόλου, εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Ἐὰν τὴν ἀγαπάτε, τότε τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο διαφοροετικόν. Σὰς συμβουλευῶν νὰ περιμένετε νὰ ἔλθῃ αὐτὸς νὰ σὰς ζητήσῃ ἱκανοποίησιν.

— Αὐτὸ ἴσως κάμω. Ὅπως δὴποτε ὅμως ἐπαναπαύομαι εἰς σὰς.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Αὐτὰς τὰς ὀλίγας ἡμέρας δὲν θὰ δυνθῶ νὰ διαθέσω τὸν χρόνον μου. Θὰ μένω εἰς τῆς κομῆσεως.

— Πῶς;

— Φίλιππε, ἔχω νὰ σὰς ἀναγγείλω δυσάρεστον εἶδησιν. Ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ δάσος ἡ κόμησας, κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ἀδιαθεσίας.

Ἀπ' οὗτου ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους ἔκαμιν ὄλας τὰς ἀνοησίας τοῦ κόσμου καὶ τότε τὰ πληρώνει ὅλ' αὐτά. Ὁ περιπατος ὁ σημερινὸς μὲ τὸ ἔλκυθρον φοβοῦμαι ὅτι θὰ τῆς κοστήσῃ ἀκριβῶς.

— Τί φοβεῖσθε;

— Ναί, καμμίαν πλευρίτιδα. Διέκρινα συμπτώματα, τὰ ὅποια μὲ τρομάζουν. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία αἰσθάνεται ὅτι εἶνε πολὺ ἄρρωστη, διότι συνήνεσε νὰ κατακλιθῇ.

Ἦλθα λοιπὸν ἀπόψε ἐδῶ, ἐπειδὴ ἤλπικα ὅτι θὰ σὰς συναντήσω. Μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὰς εἶπω ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ σὰς δεχθῇ αὐριον. Καί, μεταξύ μας σὰς τὸ λέγω τοῦτο, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ γρήγορα εἰς τὸ πόδι.

— Ἄ! ἰατρὲ μὲ καταλυπεῖτε, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, εἰλικρινέστατα συγκινημένος. Αἰσθάνομαι διὰ τὴν κυρίαν Γιάλτα σεβαστὴν καὶ ζωηρὰν συμπάθειαν... καὶ ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ἐγὼ ἴσως ἤμην ἡ ἀκουσία αἰτία.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ νὰ μὴ σὰς μέλλῃ τίποτε. Θὰ ἐξήρξομαι καὶ μόνῃ τῆς, ἂν δὲν εἴσθε σεῖς ἐκεῖ. Ἄθετεῖ τὰς παραγγελίας μου καὶ μόνον τὰς ἰδιοτροπίας τῆς θεραπεύει. Συνέβη ὅ,τι κατ' ἀνάγκην ἔμελλε νὰ συμβῇ.

— Ἀλλὰ τέλος, ἰατρὲ, ἐγγυᾶσθε ὅτι θὰ τὴν σώσετε;

— Ναί, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ κάμῃ πλέον τρέλας. Τῆς ἐσύστησα ἀπόλυτον ἡσυχίαν καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας θ' ἀναγκασθῇ νὰ μένῃ εἰς τὸ κρεβάτι τῆς ἕνεκα τοῦ πυρετοῦ. Ὁ σφυγμὸς τῆς ἔχει ἐκτὸν εἴκοσι παλμούς εἰς τὸ λεπτόν, φοβοῦμαι ὅμως κατὰ τὴν ἀνάρωσίν τῆς. Ἄμα δύναται νὰ κινήται θὰ θελήσῃ νὰ ἱπεύσῃ ἢ νὰ κάμῃ ἄλλο τι γύμνασμα καὶ ὁ Θεὸς ἤξευρε τί θὰ συμβῇ κατόπιν.

Καὶ δὲν χρειάζεται πολὺ. Νευρικῆς καὶ ἀσθενοῦς κράσεως καθὼς εἶνε, ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις θὰ τὴν φονεύσῃ.

Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον καὶ οἱ φίλοι τῆς, καὶ εἴσθε καθὼς ἐλπίζω, ἂν ἔλωσι νὰ τὴν εὐεργετήσωσι, θ' ἀποφασίσωσι νὰ μὴ τὴν βλέπουν, ἕως οὗ ἀποκατασταθῇ ἡ ὑγεία τῆς.

— Ἐπιτρέπεται τοῦλάχιστον καθ' ἑκάστην νὰ πηγαίνω νὰ λαμβάνω εἰδήσεις τῆς;

— Βεβαίως καὶ ἐγὼ θὰ σὰς δίδω μάστιγα, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας αὐτῆς θὰ διαμῶν εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Φρεϊδλανδ.

Ἦδη σὰς ἐγκαταλείπω. Ὑπεσχέθην εἰς τὴν κόμησσαν νὰ σὰς εἰδοποιήσω. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη καὶ νῦν ἐπιστρέφω εἰς τὴν ἀσθενῆ μου. Χαίρετε, καὶ πιστεύσατέ με ἂν θέλετε, μὴ κτυπηθῆτε δι' ἐκείνην τὴν γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα μάτια, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ πταίω διότι σὰς ἔδειξα. Δὲν ἀξίζει νὰ διακινδυνεύσῃ κανεὶς τὴν ζωὴν του γι' αὐτήν.

Ὁ κύριος Βιλαγῶς ἀπῆλθεν ἀφίνων τὸν Μάξιμον λυπημένον καὶ συγκεχυμένον τὸσφ λυπημένον, ὥστε δὲν ἐφρόντισε νὰ ζητήσῃ μάρτυρας καὶ τὸσφ συγκεχυμένον, ὥστε μετέβη εἰς τὸν οἶκόν του διὰ νὰ σκεφθῇ κατὰ μόναν περὶ τῆς νέας θέσεως, τὴν ὁποῖαν τῷ ἐδημιούργησαν τὰ συμβεβηκότα τῆς κρίσεως ταύτης ἡμέρας.

Τέλος τοῦ πρώτου μέρους.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσιωπος

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον συγχινητικώτατον διήγημα, μεταφράσθη ὑπὸ τῆς λογίας δεσποινίδος κ. Σοφίας Σ. Δούκα. Ἴνα δημοσιευθῇ εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Μὴ δυνάμενοι ὁμως νὰ διακόψωμεν τὴν συνεχείαν τοῦ τὸσφ κινήσαντος τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀγνωστῶν ἡμῶν Ἀνθρώπων τοῦ Κόσμου, ἀνεβάλλομεν τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ. Ἦδη προσφέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὸν *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας*, ὅστις, πεποιθήμεν, οὐδὲν ἀπώλεσε τῆς ἀξίας του, ὀλίγον ἄργα δημοσιευόμενος. Σ. τ. Δ.

Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ἢ τὰ Χριστούγεννα ἐν Νουριμβέργῃ.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ἡ χιὼν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἔπιπτε κατὰ νιφάδας, ἀλλ' ἡ ψυχρὰ νύξ διεσκέδασε τὰς νεφέλας καὶ οἱ ἀστέρες ἀπήστραπτον ἐπὶ εὐδαίου οὐρανοῦ ὑπεράνω τῶν στεγῶν, κεκαλυμμένων ὑπὸ φωλεῶν πελαργῶν τῆς ἀρχαίας καὶ ὠραίας πόλεως τῆς Νουριμβέργης. Ἦτο ἀληθῶς ὠραία χειμερινὴ νύξ καὶ μολονότι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, τὰ φῶτα ἀκόμη ἔλαμπον ὀπισθεν τῶν μικρῶν παραθυροφύλλων, καὶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἔκρουον ἰσχυρῶς. Ἐξ ὅλων δὲ τῶν οἰκιῶν ἐξήρχοντο ἄνδρες κεκαλυμμένοι, οἵτινες ἐβαδίζον ἐκθύμως πηδῶντες ἐπὶ τῆς χιόνος, χωρὶς νὰ φαίνωνται ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ τοῦ ψύχους. Γυναῖκες γραταὶ στήριζόμεναι ἐπὶ βακτηρίας, μητέρες ὀδηγοῦσαι ἐκ τῆς χειρὸς τὰ τέκνα των, οἰκογένειαι εὐπόρων συνοδευόμεναι ὑπὸ ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, δέσποιναι τῆς ἀνωτέρας τάξεως ἀκολουθούμεναι ὑπὸ θαλαμπόλων κομιζόντων τὰ ἱερὰ αὐτῶν βιβλία καὶ σπουδασταὶ ἐπιζητούντες ἀντικείμενον διασκέδασεως, ἐπλήρουν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὰς χιονοσκεπεῖς τῆς Νουριμβέργης ὁδοῦ, μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο ἢ ὁ θόρυβος τῶν ἀνοιγοκλειομένων θυρῶν, οἱ γέλωτες καὶ αἱ φιλοφρονήσεις τῶν οἰκείων συνωστίζομένων ἐπὶ τῆς χιόνος.

Ἡ λειτουργία τοῦ μεσονυκτίου εἶχε τελειώσει.

Τὸ πλῆθος βαθμῶδ' ἀπεσύρετο, καὶ τὰ βραδέα τῶν κωδῶνων κρούσματα καθίσταντο ἀσθενέστερα. Ὀκταέτις μόλις παιδίσκη ἐξεληθούσα ἐκ τινος οἰκίας ἔτρεχεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, καταστᾶσαν ἔρημον μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ πλῆθους. Μόνῃ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ τόσφ μικρᾷ! Ἐν τούτοις ἄνευ φόβου ἐβάδιζε ταχέως διὰ μικρῶν βημάτων προσέχουσα μὴ πέσῃ, καθ' ὅσον ἡ χιὼν καταπατηθεῖσα εἶχε καταστῆ σκληρὰ καὶ λίαν ὀλισθηρὰ· ἔψαλλε διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς, ἦν τὸ ψῆχος καθίστα τρέμουσαν, ἀρχαῖον ἄσμα, ὅπερ ἀφεώρα τοὺς Ἀγγέλους καὶ τὴν ἐντὸς τῆς φάτνης γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν Βηθλεέμ.

Ἀφῆνης διακόψασα τὸ ἄσμα τῆς ἀφῆκε κραυγὴν θλίψεως· ἔκυψε καὶ γονυπετῆς ἐπὶ τῆς χιόνος ἐν τῷ μέσφ τοῦ σκότους ἐφάινετο ἀνασκαλίζουσα αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν τῆς, καὶ ἀναζητούσα τι, ὅπερ εἶχεν ἀπολέσει. Τὸ ἐζήτησεν ἐπὶ μακρόν, ἀλλ' εἰς μάτην· βαρεῖς στεναγμοί, μεταβληθέντες κατόπιν εἰς λυγμούς, ἐπλήρωσαν τὸ ἀσθενὲς στήθος τῆς, δάκρυα θερμὰ ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐν τῷ μέσφ τῶν λυγμῶν ἐπανελάμβανεν:

— Θεέ μου! ἡ ἀτυχῆς μήτηρ μου! ὁ ὀβολός μου! ὁ ἀτυχῆς ὀβολός μου! ὦ ἀγαπητέ μοι Ἰησοῦ! βοήθησόν μοι νὰ ἀνεύρω τὸν ὀβολόν μου!

Ἄρμονία παράδοξος ἠκούσθη εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς εἰς ἀπάντησιν τῆς παρακλήσεώς τῆς. Ἡ ἀθῶα παιδίσκη ἐστράφη βιαίως, ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ ἄγγελόν τινα, διότι ἡ μουσικὴ αὐτῆ ὁμοιάζε πρὸς ἐκεῖνον, ὅπερ τῇ εἶχον διηγηθῆ περὶ τῶν ὠραίων ἐκ χρυσοῦ ἀρπῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἄγγελοι παίζουσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπουρανοῦ θρόνου. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἶδεν ἰστάμενον πρὸ τῆς μεγαλοπρεπεστέρας οἰκίας τῆς ὁδοῦ, δὲν εἶχεν οὔτε πτέρυγας λεπτὰς, οὔτε ἀρπῆν χρυσῆν, οὔτε φωτεινὸν στέφανον ἢ τὸ νεανίσκος μόλις δεκαπενταετῆς ἠδεδυμένος κατὰ συρμόν, ὅστις ποσὸς δὲν ὁμοιάζε τῷ ἐγγωρίφ, ἐφόρει περισκελίδας χρώματος φαιοῦ, μικρὸν ἐρυθρὸν σκουφὸν ἐπὶ τῆς στιλοῦσης μακρᾶς κόμης του, καὶ βραχὺν ἐπενδύτην, μετὰ πολλῆς χάριτος ἐρριμένον ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἐκράτει δὲ μουσικὸν ὄργανον, οὔτινος ἔθιγε τὰς χορδὰς ἀτενίζων παράθυρόν τι τῆς οἰκίας εἰσέτι φωταγωγημένον. Ἡ οἰκία αὐτῆ ἀνῆκεν εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν τῆς πόλεως, ἀνωθεν δὲ τῆς θύρας καὶ ἐντὸς κοιλώματος λύχνος ἔλαμπε παρὰ τοὺς πόδας παρθένου γεγλυμμένης ἐκ ξύλου καὶ κεκοσμημένης διὰ στέμματος χρυσοῦ καὶ πολυτιμου περιδεραιοῦ, ὁ λύχνος αὐτὸς ἐφώτιζε τὸν νέον ἀοιδόν, ὅτε τὸ πρῶτον τὸν εἶδεν ἡ παιδίσκη.

Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ μανδολίνου ἐξετέλεσε συμφωνίας τινὰς, ἔψαλλε κατόπιν περιπαθέστατον ἄσμα· ἡ μικρὰ κόρη ἔκθαμβος ἀπέναντι τοῦ ἀοιδοῦ καὶ ἐνθουμουμένη ἐκ τῆς Ἱστορίας τὸν ὀδη-

γόν ἄγγελον τοῦ νέου Τοῦβίου, ὅστις εἶχε τὴν παρρησίαν ἀπλοῦ ταξειδιώτου, ἐσκέφθη ὅτι ὁ αἰδὸς ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄγγελος, ἀφοῦ ἔστη ἀκριβῶς ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς κυρίας Ἀλοΐζης Βίσχεν, ἣτις ἀπέθνησκεν ἐκ μαρασμοῦ, κυρία τόσῳ καλῇ! τόσον εὐσεβῆς! Ὁ καλὸς Θεὸς τῇ ἀπέστειλεν ἄγγελλον τινα ἵνα τὴν παρηγορήσῃ καὶ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ παραδείσου. ἔνθα ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ μεταβῇ! Καὶ ἦτο τόσον ὠραῖον τὸ ἄσμα ὅπερ ἔψαλλεν! Καὶ ἔψαλλε τόσῳ καλῶς, ὥστε ἡ μικρὰ ἔμεινε ἐκστατική, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει παρόμοιον ἄσμα. Δὲν ἠννόει τοὺς λόγους, ἀναμφιβόλως, διότι ὁ ἄγγελος ὠμίλει τὴν γλῶσσαν τῆς Ἑδέμ.

Ἡ παιδίσκη ἠγέρθη καὶ πλήρης ἐλπίδος ἔτρεξε νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς πόδας τοῦ νεαροῦ αἰδοῦ.

— Ἀγαθὲ ἄγγελε, τῷ εἶπε μὲ χεῖρας ἰκέτιδας καὶ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς, βοήθησόν μοι, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀνεύρω τὸν ὄβολόν μου! Σὲ ἰκετεύω, ἐν ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος, τὸν ὄβολόν μου!

— Τί λέγεις; τὸν ὄβολόν σου, μικρὰ μου; τὴν ἠρώτησεν ὁ αἰδὸς διὰ τόνου φωνῆς λιαν παραδόξου. Διατί μὲ ὀνομάζεις ἄγγελλον σου; Εἶμαι δυστυχῆς μουσικὸς ἐξ Ἰταλίας κερδίζων τὰ πρὸς ζῆν ψάλλων.

— Ἀληθῶς, ἐπανάλαβε τὸ κοράσιον, εἰσέτι ἀμφιβάλλων.

— Ἀληθέστατα! πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα τὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν μου καὶ ἀπρηχύμην εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλὰ διερχόμενος ἐντεῦθεν εἶδον παράθυρον φωτιζόμενον καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ μὲ εἰσαγάγῃσιν ἀκούοντές με ἄδοντα, ὡς τοῦτο πολλάκις συμβαίνει, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης κατοικοῦσι κωφοὶ καὶ βωθοί.

— Ἄ! οὐχί! ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ, ἡ κυρία ἀσθενεὶ καὶ ἐκτὸς τῆς θαλαμῆπόλου, ἣτις εὐρίσκεται πλησίον τῆς, ἅπασα ἡ οἰκογένεια θὰ ἔχη μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Τότε εἰς μάτην, δὲν εἶνε οὕτω; πηγαίνω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ σὺ, μικρὰ μου;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἡ παιδίσκη κατελήφθη ὑπὸ θλίψεως καὶ ἐπανάλαβε τοὺς θρήνους τῆς.

— Μικρὰ μου, τῇ εἶπεν ὁ νεανίσκος θαψύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς, εἰπέ μοι τὴν αἰτίαν τῆς βαθείας θλίψεως αὐτῆς, ἵσως δυνηθῶ νὰ σὲ ἀνακουφίσω. θὰ προσπαθῶ, μικρὰ μου. λύπας ἔχει τις πάντοτε ἐγὼ τοῦλάχιστον τὰς ἀποδιώκω ἀπ' ἐμοῦ ὅσῳ δύναμαι, καὶ πολὺ περισσότερον δὲν ἐπιθυμῶ τὰς θλίψεις τῶν ἄλλων.

Ἐγέλα δεικνύων τοὺς λευκοὺς ὀδόντας του, ἡ δὲ εὐθυμία του ἐνέπνεε τὸσαύτην ἐμπιστοσύνην, ὥστε ἡ παιδίσκη ἠσθάνθη ἀνακούφισιν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν.

— Τὸν ὄβολόν μου, τὸν ὄβολόν μου... ἡ μήτηρ μου μοὶ τὸν ἔδωκε νὰ ἀγοράσω τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέντων, εἶμεθα πτωχοὶ καὶ δὲν ἀγοράζομεν συχνὰ καλὴν τροφήν, ἐνῶ διὰ τοῦ ὄβολου μου θὰ ἠδύ-

νάμην ν' ἀγοράσω ὀρεκτικὸν πλακοῦντα, ἢ ἄλλο τι καλλίτερον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θεραπεύσω τὴν πτωχὴν μου μητέρα, ἣτις εἶνε κλινήρης, ἀλλὰ τώρα ἀφοῦ ἀφῆκα τὸν ὄβολόν μου νὰ χαθῇ ἐπὶ τῆς χιόνος δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ φάγωμεν τίποτε.

— Ποῦ τὸν ἔχασες, μικρὰ μου; ἠρώτησεν ὁ νεανίσκος.

— Ἐκεῖ, εἶπεν ἡ παιδίσκη, δεικνύουσα τὸ μέρος, ἔνθα ἀνεσκάλιζε διὰ τῶν χειρῶν τῆς τὴν χιόνον.

Ὁ νεανίσκος ἔκυψεν εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπολεσθέντος νομίσματος, φροντίζων ἐπιδειξίως νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα πρὸς τὴν μικρὰν. Αἰφνης ἐξέβαλε κορυγὴν χαρᾶς καὶ ἀνηγέρθη.

— Ἴδου ὁ ὄβολός σου, δὲν εἶνε αὐτός;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ παιδίσκη ἐξ-αλλος ἐκ χαρᾶς. Καὶ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ αἰδοῦ τὸ ἀνευρεθὲν νόμισμά της.

Συνηλωτῶσα δὲ κατόπιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τῆς ἀνευρέσεως τοῦ ὄβολου τῆς καὶ ἀναλογισθεῖσα τὸ μάταιον τῶν ἐρευνῶν τῆς ἐπὶ τῆς χιόνος:

— Εἶνε ἀδύνατον! ἀνεφώνησεν, ἀφοῦ ἠδυνήθη ν' ἀνεύρης ἐν τῷ σκότει τὸν ὄβολόν μου, βεβαίως θὰ εἶσαι ἄγγελος!

Ὁ νεαρὸς Ἰταλὸς ἐγέλασεν ἐκ νέου.

— Ἄγγελος τῆς Φλωρεντίας, ὀνομαζόμενος Μάξας Νάπονι, ἐνθυμοῦ τὸ ὄνομα τοῦτο, μικρὰ μου, καὶ ἂν θέλῃς ἀναφέρῃς αὐτὸ ἐνίοτε εἰς τὴν προσευχὴν σου. ὕγιαίνε, ὑπάγε νὰ ἀγοράσῃς τὸ δεῖπνόν σου.

— Ὅχι ἀμέσως, ἐπειδὴ πρέπει πρῶτα νὰ μεταβῶ εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ μεσονυκτίου, ἡ μήτηρ μου, μὴ δυναμένη ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς νὰ ἐξέλθῃ, μοὶ εἶπε νὰ δεηθῶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὑπὲρ αὐτῆς.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος, δός μοι τὴν χεῖρά σου καὶ ὑπάγωμεν ὁμοῦ. Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Χριστίνα Δάσση. Ἡ δὲ μήτηρ μου, κυρία Καδούλη, εἶμαι ὀρφανὴ πατρός.

— Δυστυχῆς μικρὰ! ἐγνώρισας τὸν πατέρα σου;

— Μάλιστα, μὲ ὑπερηγάπα! καὶ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν μὲ ἀπεκοίμιζεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, παρὰ τῇ ἐστίᾳ, νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι ἔτι εἰς τὰς ἀγκάλας του! Τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του, ποσῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι, διότι ἀκετὸς ἀπὸ τοῦ θανάτου του παρήλθε χρόνος. Συμπεραίνω ὅμως ὅτι ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα, ἀπόδειξις δὲ τούτου, ὅτι μοὶ εὐρίσκονται ἔτι πλούσια παιγνίδια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. τώρα οὐδεὶς πλέον μοὶ ἀγοράζει παιγνίδια!

— Δὲν εἶνε πλουσία ἡ μήτηρ σου;

— Ὄ! ὄχι! Κάμνει ὠραία ἐργόχειρα διὰ κυρίου καὶ κυρίας, ἐξ αὐτῶν δὲ κερδίζει τὸν ἄρτον μας. ἤρχισα καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ κεντῶ, ἀλλ' ὄχι τόσῳ καλῶς, ὅταν μάθω θὰ βοηθῶ τὴν μητέρα μου, καὶ οὕτω θὰ ἀνακουφίζεται ἡ πτωχὴ ὁπότε ἀποκάμνει. Σήμερον ὅμως, ἐκτὸς τοῦ ὄβολου αὐτοῦ, δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλ-

λο, διότι ἡ πτωχὴ μου μήτηρ πρὸ μηνὸς εὐρίσκεται κλινήρης.

— Ἐχεις τοῦλάχιστον τὴν μητέρα σου! ἀπεκρίθη μετὰ πόνον ὁ νεανίας. Δὲν εἶσαι ἔρμημος εἰς τὸν κόσμον, ἐνῶ ἐγὼ ὁ δυστυχῆς ἔχασα τὴν μητέρα μου μόλις ἐγεννήθη, πρὸ δύο δὲ ἐτῶν καὶ τὸν πατέρα μου. ἔμεινα μόνος καὶ ἔρμημος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου ἀνευ ἀσύλου, ἀνευ χρημάτων οἱ δανείσται μοὶ ἀφῆρσαν τὰ πάντα, δὲν ἔχω οὐδὲν, ἐκτὸς τοῦ ἀγκνητοῦ μοι αὐτοῦ ὀργάνου καὶ τῶν ἐνδυμάτων μου. Ἐγκατέλειψα τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου καὶ περιέρχομαι τὰς διαφόρους πόλεις ἄδων, ὅπως κερδίσω τὸν ἄρτον μου, τὸ θέρος κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ, πολλάκις δὲ καὶ αὐτὸν τὸν χειμῶνα ἀκόμη, ὅταν δὲν δύναμαι νὰ πληρώσω τὴν κλινὴν μου. οὐδεὶς ὅμως ἔλαβεν οἶκτον δι' ἐμέ.

» Συχνάκις κατακλίνομαι νῆστις, τὸ τοιοῦτον δὲν μὲ ἀπελιπίζει, διότι ἐξοικειώθη πλέον εἰς τὰς σκληραγωγίας τῆς δυστυχίας. ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς δυστυχίας εὐτυχεῖς στιγμαί. Εὐγενεὶς κυρία δίδουσα χοροὺς καὶ ἐσπερίδας μὲ εἰσαγάγῃσιν ἵνα μὲ ἀκούσωσι. πολλάκις διῆλθον ἐβδομάδας ὀλοκλήρους εἰς ἐπύλεις καλῶς τρεφόμενος καὶ πολλῶν ἀπολαμβάνων περιποιήσεων, ἀνεχώρουν δὲ μὲ τὸ βελάντιον πλήρες καὶ μίαν νέαν ἐνδυμασίαν. ἀλλ' ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶμαι καὶ πλούσιος. ὑπάρχουσιν ὅμως ἱκανὰ μέσα πρὸς ἀπόκτησιν τούτου. Ὅταν ὅμως ψάλλω καθ' ὄδον καὶ οἱ πτωχοὶ ἴστανται νὰ μὲ ἀκούσωσι, δὲν δύνανται οἱ δυστυχεῖς νὰ μὲ πληρώσωσι, δὲν ἔχει οὕτω; Τότε τούναντιόν ἐγὼ δίδω εἰς αὐτούς.

Ἡ μικρὰ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς σημεῖον ἀποδοχῆς.

Ἔπεται συνέχεια.

ΣΟΦΙΑ Σ. ΔΟΥΚΑ

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα
ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν καὶ τροποποιηθὲν συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Ἀρτ. Δ. Καλλιθεῶ. Α' Τεύχος:

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ **A. Lutaud** — πρώην ἱατροῦ τοῦ Γαλλικοῦ Νοσοκομείου τοῦ Λονδίνου κτλ. — πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 80**, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλεται ἀντὶ **λ. 60**.

ΕΞΕΛΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ἘΝ Τῷ ΓΡΑΦΕΪῳ ἩΜῶΝ
ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ 1888

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξ-ὀφύλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκέδες ἐκ μίᾳ ὀκάς καὶ 70 δραμίῶν πωλεῖται ἀντὶ **δρ. 4, 25**, ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».